

CHÀNG THỢ SĂN ĐEN ĐUI

- **H**ãy lấy súng đi, Giuseppe, lấy súng rồi đi săn đi, - một buổi sáng, người đàn bà nọ nói với đứa con trai. - Ngày mai chị gái con lấy chồng rồi và nó muốn ăn cháo bột ngô với thịt thỏ rừng.

Giuseppe cầm cây súng và đi vào rừng. Cậu thấy ngay một con thỏ rừng nháy vọt ra từ bụi cây, chạy vào đồng cỏ. Cậu giương súng, ngắm kỹ rồi bóp cò. Nhưng khẩu súng lại bật lên một tiếng “Pùm!” như tiếng người kêu, và thay vì bắn viên đạn ra xa, nó lại nhả ngay đạn xuống đất.

Giuseppe nhặt viên đạn lên và nhìn nó đầy sùng sốt. Sau đó, cậu xem xét thật kỹ khắp khẩu súng, nó vẫn có vẻ như mọi khi, ấy thế mà thay vì bắn nó lại kêu “Pùm!” với cái giọng đầy vui tươi. Giuseppe sẫm soi cả vào trong nòng súng, thôi nào, ai có thể trốn trong đó được cơ chứ? Quả nhiên trong nòng súng chả có ai và cũng chả có gì!

- Thế nhưng mẹ muốn có thịt thỏ rừng! Và chị gái mình thì muốn ăn thịt thỏ với cháo bột ngô..

Đúng lúc đó, con thỏ rừng ban nãy lại đi qua trước mặt Giuseppe, nhưng lần này trên đầu thỏ đội một tấm

voan trắng cài hoa cam, nó cụp mắt xuống và rón rén bước từng bước nhỏ.

- Trời, - Giuseppe thốt lên, - thò rừng cũng lấy chòng cơ! Thôi, mình sẽ săn một chú chim trĩ vậy!

Đi vào rừng thêm một chút nữa, quả nhiên cậu trông thấy một chú chim trĩ đang đi dạo trên đường mòn. Nó chả có vẻ gì là sợ sệt, cứ như hôm nay là ngày đầu tiên xuất hiện việc săn bắn, khi lũ chim trĩ còn chưa biết súng săn là gì vậy.

Giuseppe ngắm bắn, bóp cò và khẩu súng kêu “Pằng!”, nó kêu “Pằng! Pằng!” hai lần liền, y như cách một cậu bé kêu khi bắn khẩu súng gỗ vậy. Vò đạn rơi xuống đất khiến mấy chú kiến lửa hoảng hốt chạy nấp dưới một gốc thông.

- Hay thật đấy, - Giuseppe kêu lên và bắt đầu thấy bức thực sự, - mẹ sẽ vui lắm đây nếu mình về với cái giò trống không thế này!

Chú chim trĩ lúc nghe thấy tiếng “pằng, pằng” liền trốn ngay vào bụi rậm, giờ chú đã quay trở lại đường mòn, theo sau là lũ con nhỏ đi thành hàng, con nào con nấy đều như cười cợt cậu. Và đi sau cùng là chim trĩ mẹ, trông đầy tự hào và vui sướng, cứ như thể vừa được nhận giải nhất ấy!

- A, mà vui lắm hả, - Giuseppe làm bầm. - Mà thì lấy chồng khá lâu rồi nhì! Giờ thì ta biết săn con gì đây?

Cậu cẩn thận nạp lại đạn cho khẩu súng và nhìn ngó xung quanh. Chỉ có mỗi một con sáo đậu trên cây, nó hót líu lo như muốn bảo: “Bắn ta đi, bắn ta đi!”

Và Giuseppe bắn thật. Nhưng khẩu súng lại kêu lên “Bùm!” như bọn trẻ con đọc truyện tranh vậy. Nó lại còn

thêm vào một âm thanh nho nhỏ như tiếng cười khúc khích nữa. Con sáo hót vui tươi hơn cả lúc trước, như thể nó muốn nói: “Cậu đã bắn, nghe rồi chứ, đồ quý sú!”

- Biết ngay mà, - Giuseppe nói, - chắc hôm nay là ngày bọ súng săn đình công rồi!

- Con săn được nhiều không Giuseppe? - Mẹ cậu hỏi khi thấy cậu về đến nhà.

- Nhiều mẹ ạ! Con được ba cục tức béo mẫm. Không biết ăn với cháo bột ngô sẽ ngon đến thế nào đây!

LÂU ĐÀI KEM

Một lần nọ, người ta xây một tòa lâu đài bằng kem ngay chính giữa Quảng trường trung tâm ở thành phố Bologna, vậy là đám trẻ con ở xa nô nức kéo đến chỉ để được liếm một cái.

Mái lâu đài là kem tươi đánh bông, khói bay lên là kẹo bông, còn ống khói thì được làm bằng mút. Tất cả những thứ khác đều là kem: cửa bằng kem, tường bằng kem, đồ đạc cũng bằng kem nốt.

Có một cậu bé còn rất nhỏ đang đu lấy một cái bàn và liếm từng cái chân một, cho đến khi cả cái bàn đổ ụp lên người cậu với tất cả bát đĩa bên trên, mà đám bát đĩa đó lại làm từ kem sô-cô-la, loại kem ngon nhất.

Chợt một chú cảnh vệ phát hiện ra một ô cửa sổ đang tan chảy. Đám cửa kính kem dâu đang tan ra thành những dòng nước hồng hồng.

- Nhanh lên, - người cảnh vệ kêu to, - phải nhanh nữa lên!

Và thế là tất cả ào vào liếm lấy liếm để, cốt sao không bỏ phí một giọt nào của kiệt tác ấy.

- Cho xin một cái ghế bành! - Một bà lão năn nỉ vì không sao lách được qua đám đông, - cho bà lão tội nghiệp này một cái ghế bành nào! Có ai mang cho lão không? Nếu được thì còn nguyên tay vịn nhé!

Một anh lính cứu hỏa hào phóng liền chạy đi lấy cho bà lão một chiếc ghế bành vị kem tươi và hạt dẻ cười. Bà lão tội nghiệp kia vô cùng sung sướng liền bắt đầu liếm kem từ chỗ tay vịn.

Đó quả thật là một ngày đại lễ, và theo các bác sĩ thì không ai bị đau bụng cả.

Cho đến tận ngày nay, mỗi khi bọn trẻ con xin thêm một que kem nữa, bố mẹ chúng lại thở dài mà bảo:

- Phải rồi, phải cả tòa lâu đài kem như cái ở Bologna ấy, thì mới đủ cho con được!

CUỘC DẠO CHƠI CỦA CẬU BÉ ĐĂNG TRÍ

.....

- **M**ẹ ơi, con đi chơi tí ạ!

- Ừ con đi đi, Giovanni, nhưng nhớ chú ý lúc qua đường đấy!

- Con nhớ rồi ạ! Con chào mẹ!

- Con là hay lơ đãng lắm đấy.

- Vâng ạ. Con chào mẹ!

Giovanni vui vẻ ra khỏi nhà, và cậu vô cùng chú ý ở đoạn đường đầu tiên, thỉnh thoảng cậu còn dừng lại tự sờ lên người một cái.

- Còn đủ cả chú nhĩ? Đủ cả, - rồi cậu cười một mình.

Cậu rất vui vì mình đã cẩn thận nên bắt đầu nhảy nhót như một chú chim sáo. Nhưng rồi cậu bị hút hồn khi mái ngấm nghĩa các cửa hàng, xe cộ, những đám mây, và thế là, tất nhiên rồi, rắc rối bắt đầu xảy ra.

Một ông cụ hiền từ nhắc nhở cậu:

- Ôi, xem cháu kìa, chà chú ý gì cả. Cháu rơi mất một bàn tay rồi kìa!

- Ôi, vâng! Cháu bất cần quá ạ!
Và cậu đi tìm bàn tay của mình, nhưng chợt thấy một cái hộp rỗng. Nó có rỗng thật không nhỉ?

Xem nào! Trước khi rỗng không, nó đựng gì nhỉ? Chắc chắn là nó không rỗng ngay từ đầu rồi...

Vậy là Giovanni quên mất việc đi tìm bàn tay của mình, rồi cũng quên luôn cả cái hộp, vì cậu nhìn thấy một con chó bị thọt chân, và khi cố đuổi kịp con chó trước khi nó rẽ ở chỗ ngoặt, cậu lại làm mất luôn cả cánh tay. Ấy thế mà cậu cũng chẳng nhận ra và vẫn tiếp tục chạy.

Một người phụ nữ tốt bụng gọi cậu:

- Giovanni, Giovanni, cánh tay cháu này!

Giờ thì cậu chàng còn nghe thấy gì chứ!

- Đành vậy, - người phụ nữ tốt bụng nói. - Để mình mang về cho mẹ nó vậy!

